

Diari de Girona

Edita: Editorial Gironina, S.A.

Editor: Ricard Llapart i Tharrats.

Difusió controlada per

Diari de Girona expressa les seves pròpies opinions únicament a l'Editorial i respecta, com a publicació, oberta i plural, la dels seus articulistes.

Director: Narcís Planas i Gifreu.

Sots-director: Jordi Xargayó i Teixidor.

Redactor en cap i comarques: Alfons Petit.

Catalunya, Espanya i Món: Miguel A. Carrera Polanco.

Esports: Jordi Danés i Toni Romero.

Cultura i Espectacles: Daniel Bonaventura.

Societat: Martí Batlle. Reportatges: Félix Bousó.

Fotografia: Pep Iglesias.

Redacció, Administració, Publicitat i Tallers: C/. Comerç s/n FORNELLS DE LA SELVA (GIRONA)
Tels. 47 62 77. Telefax 47 62 40 / Telefax Publicitat 47 65 30
Publicitat de 9 a 14 i de 16 a 20 h. Dissabtes, de 9 a 13 h.
Ctra. Barcelona, 29 - Tels. 20 18 82 - 20 20 42

Delegació a Figueres: Delegat: Carles Arbolí. C/. St. Llützer, 29
Tels. 50 99 09 / 67 04 41 - Telefax: 50 93 69

Delegació a Olot: Delegat: Francesc Rubió. C/. Bisbe Vilanova, 1, 1r. - Tels. 26 88 11

Delegació a Barcelona: Delegat: Arseni Florensa. C/. Roca i Batlle, 18 - DP 08023

Tel. 93 / 418 91 91 - Telefax 93 / 418 09 05

Dipòsit legal GE-2-1958 Any XLIV

● EDITORIAL

La recuperació del sector turístic

Quan la temporada turística d'aquest any està arribant al seu punt àlgid, els empresaris del sector han posat el contrapunt a les valoracions eufòriques que han fet tant el ministre Gómez Navarro com el conseller Alegre. Propietaris d'hotels i càmpings no neguen que aquest estiu està essent bo, amb ocupacions elevades i una important presència de turistes, però també argumenten que els resultats de la temporada no són tan positius com s'havia arribat a esperar.

Resulta fàcilment constatable que aquest estiu a la Costa Brava hi ha molt turisme. Una simple passejada per qualsevol localitat del litoral gironí permet comprovar que el nombre de visitants que hi ha és més que notable. Però potser es van llançar les campanes al vol massa aviat, i basant-se en les devaluacions de la pesseta i en la difícil situació en països que s'havien convertit en destinacions turístiques alternatives, entre d'altres factors, es va anunciar que aquesta temporada seria excepcional.

Malgrat les seves queixes, la majoria d'empresaris del sector coinci-

deixen a afirmar que la temporada és bona. No ho poden negar. I es troba en bona part en les seves mans que les properes temporades siguin encara millors. Molts turistes que visitaven la Costa Brava ho van deixar de fer fa uns anys cansats de no rebre el servei que esperaven i pagar en canvi uns preus massa elevats. És cert que en els darrers anys s'ha fet un procés de reconversió del sector molt important, però encara hi ha molta feina a fer si es vol mantenir el turisme com una de les principals fonts d'ingressos del país. En aquest sentit, el President de la Generalitat, Jordi Pujol, ja es mostrava fa uns dies preocupat pels preus de l'oferta extra-hotelera. Però no només s'ha de vetllar per aquest aspecte: s'ha de potenciar l'oferta cultural, s'han de millorar les infraestructures (especialment les de transport), s'ha d'acabar el procés de reconversió hotelera...

Només si s'actua de manera decidida en aquest sentit es podrà recuperar del tot un sector que ha viscut moments molt baixos en els últims anys, i que no es pot conformar amb la millora d'aquesta temporada.

Posem per cas l'habitació 717

per Mariàngela Vilallonga (*)

A la Silvia, la Mercè, la Geli i en Joan Manel.

Un hom no es podia arribar a imaginar fins a quin punt li resultaria agradable d'escoltar un concert de ronquets a una sola veu, a les tres de la matinada, mig estirat en un sofà lilit, dins de l'habitació, posem 717, d'una clínica d'una ciutat que ja fa anys que no vol ser ni grisa, ni negra.

Però si tenim present que quaranta-vuit hores abans aquest hom no es va imaginar, sinó que va passar la nit més llarga i més difícil de la seva vida, en la mateixa habitació, posem 717, convertida en una UVI tercermundista per obra i gràcia d'algú que no es mereix de ser mencionat per la mà que està escrivint, no ha d'estranyar ningú que aquest hom gaudeixi amb el so tranquil dels ronquets compassats i suaus d'un altre algú que es mereix de ser respectat, de ser considerat i de ser atès amb els millors i més moderns mitjans només pel fet de ser una persona, però que a més es mereix de ser tractat amb safata de plata, perquè és un home BO en majúscules.

I quan aquest hom recorda i veu en la distància, la sensatesa, la voluntat, la dedicació i l'eficiència absolutes d'unes persones de veritat, posem que són tres dones i un home, que es mereixen de ser nomenades i reconegudes

aquí i on sigui, aquest hom s'adona que encara val la pena de creure en el gènere humà, s'adona que vivim, que no és poc, gràcies a gent com aquesta que fa la seva feina amb la màxima professionalitat, tot i la precarietat de mitjans, s'adona que el món funciona gràcies a gent com aquesta que sap respectar i no menysprear la vida dels altres.

«Vivim, que no és poc, gràcies a gent que fa la seva feina amb la màxima professionalitat»

Però, encara que la seva ment tem de recordar, quan a aquest hom li ve a la memòria el comportament, posem insòlit, per qualificar-ho d'alguna manera, d'aquell algú que no es mereix de ser mencionat, posen l'innominable, que deu haver estat considerat científicament capaç per exercir la medicina, aquest hom s'entristeix de veure com ciència i humanitat no van sempre

«Aquestes volen ser unes paraules d'agraïment sincer, fins on n'hi pugui haver, per qui se'l mereix»

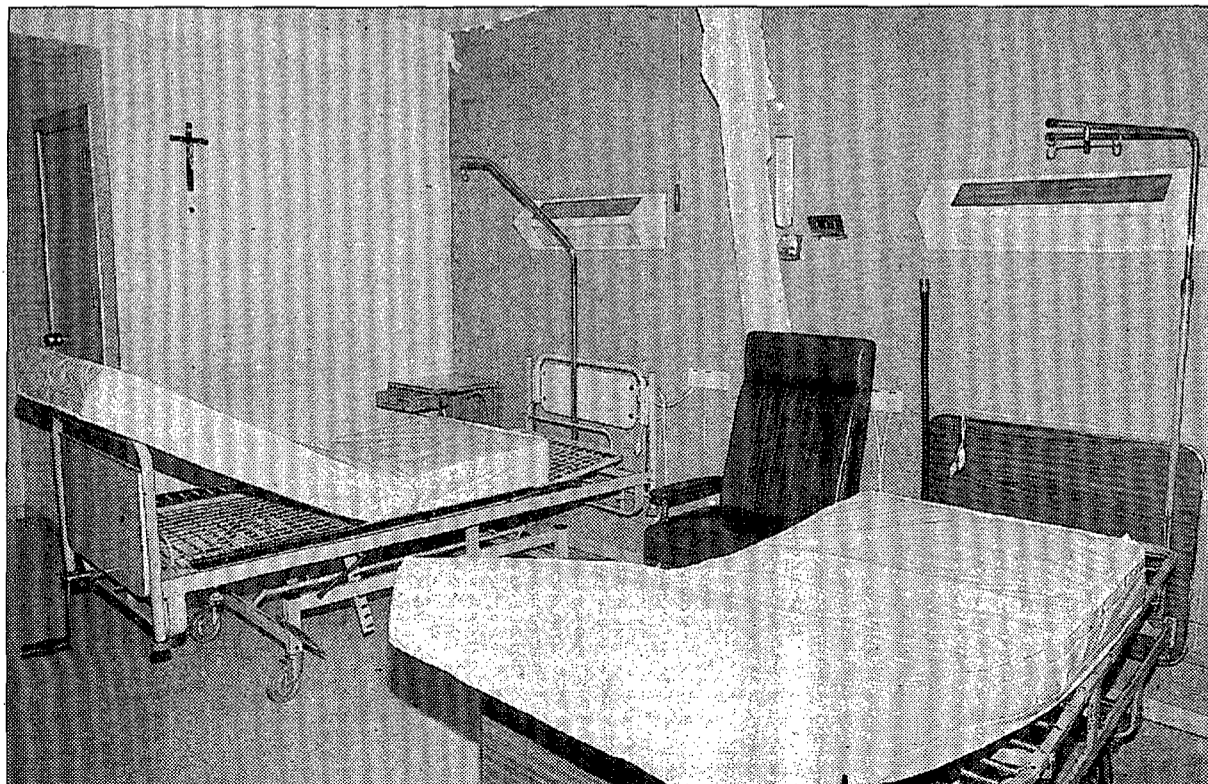
de braç i s'esfereix de pensar en les conseqüències nefastes d'aquesta manca de saviesa i en vol esborrar les petges, que ja han deixat una marca profunda.

Malgrat tot, ni a l'algú innominable aquest hom no li desitja que es trobi en el seu camí un altre algú innominable que li negui el dret primer i més preuat que té tot individu, el dret de sobreviure, ni li desitja tampoc que un altre algú innominable li faci passar unes hores

com les que va patir aquest hom, més aviat li desitja només que contempli el seu interior i es vulgui conèixer.

Aquestes volen ser unes paraules d'agraïment sincer, fins on n'hi pugui haver, per qui se'l mereix. Em dol, fins a un cert punt, que es quedin només en paraules agràides. Aquest hom, però, no ha volgut expressament ni intentar de descriure els fets per por d'empetir-los, i perquè sap que les paraules soles i clares no sempre fan justícia.

Aquest hom espera que la dimensió de l'agraïment vers els uns li haurà de fer superar amb escreix el rancor vers l'altre. Aquest hom suposa que podrà aconseguir d'afogar la bruta rancúnia produïda per un trist, i brut, i dissortat moment massa llarg, posem que d'ofuscació, d'un algú que continua ara per ara essent innominable.

Una habitació d'un hospital.

(*) Professora de Filologia Llatina de la Universitat de Girona.